

**A teknős család
és a bátor
léptek meséje**

Élt egyszer a nagy, tavaszillatú erdő szélén egy teknős család: Tóbiás, a bölcs édesapa, Rozália, a szelíd édesanya, s legkisebb csemetéjük, Kelemen. Kelemen apró páncélja még fényesebb volt a harmatnál, ám lelke gyakorta megrettent, ha valami új kihívás állott előtte. – Édesanyám – sóhajtozott gyakran –, miért vagyok én oly lassú és tétova? Más állatok fürgén futkosnak, míg én mindig lemaradok.

Rozália megsimította a teknőcskét, és így szólt lágy hangon: – Kisfiam, a lassúság nem szégyen, hanem erény. Aki megfontolt, az nem hibázik könnyen. Csak hinni kell magadban, s meglátod: minden lépésed értékes.

Egy nap híre jött, hogy az erdei réten játékos versenyt rendeznek: ki találja meg először a Nap alatt felragyogó, ritka arany pitypángot. Az állatok nyomban gyülekezni kezdtek. Kelemen szíve kalapált, mert ő is vágyott részt venni, de félt, hogy utolsónak bizonyul. – Indulj el, fiam – biztatta Tóbiás atya. – Nem a győzelem a legfőbb, hanem az, hogy mersz próbát tenni. Kelemen útnak eredt. A nyulak elszöktek mellette, a mókusok fürgén szaladtak, a rigók vidáman rikoltoztak. Ő azonban szép nyugalommal, lépésről lépésre haladt. Útközben megszólította a pitypángot rejtő fűcsomóban rekedt katicát, s megszabadította. Egy fáradt szöcskét is felemelt, hogy biztonságos helyre tegye.

S lőn, hogy mikor végül odaért a rét közepére, a Nap már lejjebb hajolt, s az arany pitypáng egyedül rá várt. A többiek elsiettek mellette, s nem vették észre a virág fényét. Kelemen boldogan kiáltotta: – Megtaláltam! Az állatok csodálkozva tapsoltak, s mindnyájan dicsérték. Ő pedig megértette, hogy nem a gyorsaság, hanem a szív bátorsága és hűsége a legfőbb kincs. Attól a naptól fogva Kelemen soha többé nem szégyellte lassúságát. Tudta, hogy mindenki másképpen értékes, s aki önmagát vállalja, az bizony fényesen ragyog.

Vége